

När qvällens sol sig sakta sänker,
Försvinner ut purpurglöd,
Nog vet jag då på hvad jag tänker:
Jag tänker på fördomens död.

O, du Guds Son i törnekrona,
Hvars lefnad utan knot och strid,
Var älskad, lidad och försonad,
Dig beder jag om lifwets frid.

O, du som ännu blickar neder
Med kärlek till en fallen wård,
Dig, Frälsare! jag ödmjukt beder
Med frid att sluta så min färd.

Nog äro jordens wärdar sköna
Jag heldre dock, när timman slår
Och Gud mig kallat, går att röna
En skönare en ewig wär.

Der kännes ingen iordigt smärta,
Ej någon sin des blommor dö.
Med Frälsarens bild uti sitt hierta
Det är så skönt, så lustigt att dö.

En så fin den alldeles nya och wädra

S å n g e r ,

Den Första:

Wärlängtan.

Hwi dröjer då så länge Wären? etc.

Den Andra:

En ynglings Bön.

O Gud! när morgensolen träder etc.

Pris: 1 R. 25 ö.

GUNDBERG

R. Blomdahl's Boktryckeri, 1844.

Så, om än lifwets winter döfwar
Den känsla som i hjertat rår,
Ej detta henne mer bedröfwar,
Hon wet: snart stundar ewig Wår.

Den Andra:

En ynglings Bön.

O Gud! när morgonsolen träder
Uppå din himmel klar och blå,
Och strålande naturen gläder,
Det ljusnar i mitt inre då.

Lik fågeln i det ljusa zoner,
Så länge uppöfwer jordens höjd,
Melodiskt slät de rena toner,
Så jag vill sjunga ut min fröjd.

Min själ med tårar af förtjusning
Jag öppna will, Min Gud! för dig,
Och le i morgontimmans ljusning
Lik blomman på den gröna stig.

Mot mörkrets makter will jag strida,
Så länge mina pulsar slå;
För Gud och wänner will jag lida,
Jag will för dem i döden gå.

Från Ewigheit sitt ursprung leder
Den läran, O hur herrligt stön!
Om kraft, att följa den, jag beder
Dig Gud. O hör en ynglings bön!

Wår längtan.

Hwi dröjer då så länge Wåren?
Tar Wintrens mårde aldrig slut?
Med rimfrost i de gylne hären
Hwar morgon Solen blickar ut
Ullr söfrens st. och välsor Jorden
Hon fäfsängt öppna will sin famn;
Ly isig boja fängslar Norden,
Som sakta hwiflar Wårens namn.

Och wågen i den tyfsta wiken,
Och bäcken som bland alar går,
Och Sångarne i luftens riken,
De sucka alla: Kom o Wår!
Och rågens brädd och ångens sipa
Ullr drifwan böja hufwe't opp;
Och Lärkorna bland rustwor trippa,
Med ögat wände at solens löpp.

Dock menskan wet: fast wåren dröjer,
Med sina blommar och sin fäng,
Så kommer han! — och själen höjer
Sin dufna wiuge än en gång. —